

318 Jer, mindnyájan örüljünk

SZÖVEG: Várad, 1566

DALLAM: Debrecen, 1774

1. Jer mind - nyá - jan ö - rül - jünk,
és szí - vünk - ben ví - gad - junk,
mert szü - le - tett Úr Jé - zus ne - künk.

2. Kit az Atya Úr Isten, könyörülvén emberen, elbocsájta teljes időben.
3. Elhagyá gazdagságát, véghetetlen országát, hogy érettünk adja Ómagát.
4. Ő életnek adója, szívek vígasztalója, lelkünk megvilágosítója.
5. Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk, érdeméből kegyelmet nyerjünk.
6. Nagy szeretet mindenhez, hogy Isten emberekhez jöve, fertelmes bűnösökhöz.
7. Akik benne nem bíznak, sőt bízni sem akarnak, örök halállal mind meghalnak.
8. Mi azért e felségben, emberré lett Istenben, higyjünk mi egy reménységünkben.

a7

C5

D4

Hogy Isten jelenlétében vagyunk-e, annak az az igazi próbája, hogy egészen elfeledkezünk magunkról, vagy úgy tekintjük magunkat, mint valami jelentéktelen, hitvány tárgyat. Jobb, ha teljesen elfelejtkezünk magunkról.

C. S. Lewis